

Đề bài

Hãy kể một câu chuyện tưởng tượng có ý nghĩa về ba con vật quen thuộc: Trâu, Chó, Mèo.

Bài làm

Từ xưa Trâu, Chó, Mèo chơi rất thân với nhau nhưng mỗi con một tính nết. Trâu tuy dốt nát nhưng lại thật thà, ngay thẳng và rất chăm chỉ. Chó và Mèo thì gian ngoa, quỷ quyệt. Vậy mà chẳng hiểu sao, chúng vẫn quấn quít bên nhau, lúc nào cũng như hình với bóng.

Một ngày kia, bỗng dưng chủ của ba chú lâm bệnh. Trâu, Chó và Mèo suốt ngày lo chăm sóc, thuốc thang. Chó, Mèo lúc nào cũng bên chủ nịnh hót, rồi làm bộ khóc lóc, mong chủ thương tình, khi qua đời sẽ để lại gia sản cho mình. Trâu thật thà, chẳng biết gì, cứ phục vụ chủ hết mình. Nó nghĩ đến những ngày nắng chang chang cùng chủ cày, cả nó và chủ đều thấm mệt mà chẳng kêu ca. Càng nghĩ nó càng cảm thấy xót xa, thương chủ.

Đêm nọ, Trâu nằm mơ gặp một ông tiên. Trâu reo lên mừng rỡ, ngắm nghía ông tiên. Chà, ông có chòm râu dài trắng như cước. Đôi mắt sáng long lanh, âm áp đến lạ kì. Ông nhìn đến suối, suối đang cạn bỗng đầy nước róc rách chảy. Ông cất giọng hiền từ:

– Các con muốn cứu chủ phải đi qua ba hồ nước sôi sùng sục, một vương quốc của quỷ ăn thịt, lọt vào giữa lòng của bảy ngọn núi lửa khoanh hình tròn để lấy về một cây lạ. Cây ấy có tên là Ánh Nguyệt vì khắp mình nó tỏa sáng vàng như mặt trăng. Lấy cây Ánh Nguyệt về, các con hãy sắc lấy nước cho chủ uống. Nói xong, ông tiên tốt bụng biến mất, chỉ còn để lại một đám râu trắng ngời.

Hôm sau, Trâu đem chuyện kể cho các bạn nghe. Chó, Mèo làm ra bộ ngạc nhiên nói giấc mơ của Trâu giống giấc mơ của mình. Chúng liền chuẩn bị cho cuộc đi tìm cây thuốc. Mèo trong lòng cảm thấy lo lo. Chó sợ nhờ mình chết. Còn Trâu mong sao được tìm cây Ánh Nguyệt, dù phải vượt qua muôn ngàn khó khăn.

Đêm hôm đó, ba con vật từ già chủ lên đường. Không quên nhờ hàng xóm sang giúp đỡ. Chúng cứ thế đi, theo miết hướng Nam. Sang ngày thứ hai, cả ba gặp con Đại bàng nằm vắt vẻo bên đường. Hình như con Đại bàng bị trúng tên, Chó Mèo vội vàng vượt qua, nhưng Trâu cản lại ngồi xuống băng bó vết thương cho Đại bàng. Đại bàng thầm cảm ơn ba con vật. Xong đâu đó, Chó, Trâu, Mèo lại cùng nhau lên đường.

Ngày thứ ba, cả Chó, Mèo, Trâu đều đói rã rời. Đang kêu ca phàn nàn, Mèo gặp một con chuột, sò ra bắt. Loáng cái, Chuột đã nằm trong nanh vuốt của Mèo. Nó rôi rít van xin Mèo tha tội. Mèo khăng khăng không chịu. Trâu thấy thế động lòng thương xin bạn tha cho Chuột. Chuột cảm động, tặng một chiếc áo tàng hình rồi bỗng dưng biến mất.

Cả ba con vật lại tiếp tục đi, đi mãi. Sang ngày thứ năm, đang đi chúng gặp ba hồ nước sôi sùng sục, bốc hơi nghi ngút. Ở đây nóng đến mức không có cây nào mọc lên được trên bờ. Không còn gì sống được dưới nước. Chó, Mèo hoang mang bàn lùi. Nó bảo:

– Tôi đồng ý với anh Chó. Làm sao chúng ta có thể quay đầu được.

Trâu vặn lại:

– Ông Tiên đã bảo trước nguy hiểm, sao các cậu còn đi?

Chó, Mèo đỏ mắt, thẹn thùng, lắp bắp mãi chẳng nói thành lời. Cả ba đắn đo, suy nghĩ. Từ xa, trên trời xuất hiện một tấm chằm đen đến. Phải rồi Đại bàng. Đại bàng từ từ hạ cánh, trong mồm ngậm một lọ nước. Đại bàng nói:

– Các anh đừng lo, tôi sẽ cống các anh sang bờ bên kia.

Chó, Mèo nhảy chồm lên mừng rỡ. Chỉ có Trâu lo lắng thực sự. Trâu to lớn thế này làm sao Đại bàng quắp được. Đường như hiểu nỗi lòng Trâu, Đại bàng cười bảo:

– Anh Trâu đừng lo. Anh uống nước trong lọ này sẽ bé liền.

Trâu mừng rỡ, uống nước, kì lạ quá, cả thân hình to lớn của Trâu bỗng biến thành một con vật nhỏ bé, chỉ bằng con sóc.

Đại bàng lần lượt quắp ba con vật sang sông. Sang đến bờ, Trâu tạ từ Đại bàng rồi cả ba cứ theo hướng nam rào bước.

Ngày thứ bảy, chúng gặp một vương quốc đầy Quỷ. Khắp nơi trên đường đi chất chồng xương người và vật. Khắp nơi bốc lên một mùi tanh nồng nặc. Quỷ chúa hôm ấy đi săn, vào rừng thấy Trâu, Chó, Mèo liền thúc ngựa đuổi theo, cả ba vọt giề lên cổ mà chạy. Như sức nhớ ra điều gì, Trâu mở tấm áo tàng hình ra. Cả bọn chui vào trong áo, biến mất. Quỷ chúa tức tối, từ trước đến giờ nó chưa bao giờ để lỏng một con mồi nào.

Chó, Trâu, Mèo ung dung đi qua vương quốc Quỷ, chẳng hề gì.

Hôm sau lại gặp bảy ngọn núi lửa đang phun dữ dội. Ở đây thật hoang tàn xơ xác. Cây cối và nhà cửa cháy trụi, biến thành tro tàn hết. Trâu, Chó, Mèo khát khô cả họng. Mèo và Chó hết mực cần nhẫn, kêu khổ. Trâu phát hiện ra ở xa có một cây gì lá đỏ chói, nhìn như màu lửa. Nó lại gần xe rồi dùng sừng húc vào thân cây. Từ trong cây phun ra một dòng nước trong vắt. Trâu uống vội chạy lại chỗ các bạn. Vừa chạy nó vừa phải một viên đá cuội. Viên đá tóe lửa bén vào một túm cỏ khô gần đó, bốc cháy, bén cả vào người Trâu. Kì lạ chưa Trâu chẳng hề hấn gì mà thấy mình bỗng khác lạ. Biết là cây quý, nó gọi bạn đến uống. Cả ba cảm thấy mình khỏe phi thường. Chúng trèo qua núi, vào bên trong. Chao ôi! Trước mắt chúng là một khu vườn bạt ngàn cây cối. Ven rừng bao bọc bao nhiêu là cỏ. Cả ba ngỡ mình lạc vào chốn thần tiên thơ mộng, mặt đất chập chờn những áng mây trắng xốp, Trâu xăng xái đi tìm cây Ánh Nguyệt. Dưới ánh mặt trời, chẳng cây nào phát sáng cả. Trâu buồn bã hoang mang. Nghĩ đến chủ ở nhà nằm thoi thóp, nó òa khóc. Chó, Mèo cho là Trâu dở hơi, cười khẩy.

Nhưng dưới ánh trăng, bỗng nhiên một lùm cây phát sáng trong suốt như ngọc trai, long lanh như kim tuyến. Trâu ngược nhìn, khuôn mặt trở nên rạng rỡ. Nó chạy tới, vợ vội vàng. Chó Mèo, cong đuôi chạy theo, cố gắng lấy được chút gì, dẫu chỉ là cái rễ cây hay ít lá.

Cả ba sung sướng ôm nhau cười. Nụ cười của Trâu rạng rỡ, nụ cười của Mèo, Chó, nhuốm sắc nham hiểm. Hình như Chó, Mèo đang nghĩ đến một âm mưu gì đây.

Bất ngờ, ông Tiên tốt bụng hiện lên. Ông mỉm cười đôn hậu, gật đầu, ông tặng cho cả ba một tấm thảm bay. Trên đường về, Chó, Mèo tìm cách xô Trâu xuống, may sao Trâu được Đại bàng cứu.

Trời biết chuyện. Xử Chó phải thức đêm trông nhà. Mèo phải ăn cơm hầm, canh thừa. Trâu tuy tốt bụng nhưng còn dốt nát, vẫn giữ như kiếp trước. Đến nay, Chó, Mèo vẫn hay cãi nhau vì chúng đang còn tranh nhau công trạng trong chuyến đi này.

Đỗ Thị Thu Hiền – Thọ Xuân